

Vyjít životu vstříc

*Být králem ve svém království
mít málem volňásek do dětství
Smět se smát smíchem bláznovství
v říši snů spí král i poddaní*

Když půjdete pražskými ulicemi od Stromovky směrem k Letenské pláni, octnete se v prostředí, kde na každý dům připadá nejméně jedna hospůdka či restaurace. Leteňáci spokojeně korzují mezi slunečníky a lokální patriotismus z nich přímo číší. Vladimír Mišík je jedním z nich.

Celý svůj dosavadní život prožil na Letné a své čtvrti zůstává věrný dodnes. Do letenských ulic v dětství často utíkal – skýtaly více prostoru než pokoj, který si pronajala Vladimírova matka v jednom z tehdy běžných „rozdělených“ bytů.

Otce Vladimír osobně nikdy nepoznala. „Byl to americký důstojník. Máma se s ním seznámila koncem války v Německu jakožto sestra Červeného kříže,“ vypráví. „Potom ho odveleli do Koreje. Viděl jsem fotku a dopis s informací, že padl. Dodnes nevím, jestli to byla pravda, ale jako klukovi se mi o tom zdály dobrodružné sny.“ Sny, možná též inspirované kovbojkami, které pravidelně sledoval v kině americké ambasády. Také žvýkal žvýkačky z tamního bistra, kde pracovala maminka, věděl, jak chut-

ná coca-cola, nosil džíny a poslouchal americké desky. Zkrátka měl všechny předpoklady být ‚těžkej frajer‘. Až později pochopil, čím jsou tyto výdobytky vykoupeny. Tehdejší režim ztrpčoval životy všem zaměstnancům ambasády včetně Vladimírovy matky.

Těžkej frajer

Už jako devítiletý sklídl potlesk, když doma na balkoně zkoušel svou první otřískanou bazarovou kytaru. Později jako teenager vyrazil za publikem do ulic, kaváren a klubů. Muzikantská cestička ho vedla skrz skupiny Uragán a Komety až k uskupení zvanému Matadors.

*Bublinky utíkají z limonád
na pocákaném stole
Cvrnkám do dálku skleněnky
jedu na dámském kole
Aršíky známek korálky
tajně klukovské sbírky
Zmizík na mizení poznámek
a ukradené sirky*

Když v té době obdržel povolávací rozkaz na vojnu, v duchu pacifistické filozofie hnutí hippie cítil pohrdání. „Nechtěl jsem sloužit vlasti. Navíc nemám dojem, že by vojna dělala z chlapců chlapy. O to se místo ní postará naprosto spolehlivě například sport. Já jsem byl ve sportu celkem zdatný a jsem chlap i bez vojny. Na té jsem si totiž pobyl jen tři měsíce. Pak zjistili, že mám astma.“

Na plný pecky

Ačkoliv už věděl, že nemá potřebné zdravotní dispozice, toužil se zpěvu věnovat víc než čemukoli jinému. Dokázal si sám sebe představit jako stárnoucího hospodského bluesmana, zahaleného v dýmu z cigaret. „Ta představa se mi zamlouvala. Ovšem moc mi nevyšla – dneska jsem rád, když lidi na mých koncertech nekouří. I tak ale považuji za štěstí, že jsem se s tou hudební touhou trefil napoprvé. Muzika mě naprosto pohlcuje.“

Po ročním pěveckém angažmá v Orchestru Karla Duby založil kapelu New Force, která však odehrála jen jediný koncert. Psal se srpen roku 1968. Následovalo krátké účinkování v kapele George & Beatovens a o tři měsíce později stál u zrodu legendární skupiny Blue Effect. „Člověk musí vycházet životu vstříc, a to jsem já vždycky dělal. Jsem takový typ – prožívám to, co je teď, na plné pecky.“

Dalšími zastávkami na hudební cestě Vladimíra Mišíka byly skupiny Flamingo, Formace, Energit a nakonec ETC..., s níž vystupuje dodnes.

Nechte zpívat Mišíka!

Během éry ETC... však přišel zákaz shora. Vladimír Mišík nesměl dva roky veřejně vystupovat. Na zdi pražských Elektrických podniků se, ač pravidelně odstraňován, znovu a znovu objevoval nápis ‚Nechte zpívat Mišíka!‘. V naději, že se věci spraví, na svého zpěváka kapela nějakou dobu čekala. „Nebyl to první zákaz. Už předtím jsme tu a tam nesměli

Nemám dojem,
že by vojna
dělala z chlapců chlapy

V začátcích kariéry

Se synem Adamem

Rock for People

Uvědomil jsem si, že *ačkoli nesmím chodit, zpívat mohu*

za trest třeba měsíc vystupovat. Jenže tohle, jak jsme časem pochopili, mělo být napořád, až do úplného zapomnění. A tak se po nějaké době kluci rozprchli do jiných kapel. Museli se živit.“

Bejval jsem dobřej – fakt dobřej, živil jsem se smíchem. Byl jsem dobřej – fakt dobřej. bejvalo fajjn.

Protože v psaní písniček do šuplíku nenacházel smysl, téměř úplně v době zákazu rezignoval na hudbu. Když se po dvou letech ocitl znovu na pódiu, zakoušel pocity hluboké nejistoty. „Byl jsem jako uzlíček nervů. Za ty dva roky jsem ztratil veškerou suverenitu.“

Brzy ji ale znovu našel, a tak v listopadu 1989 na Letenské pláni svou Variaci

na renesanční téma zazpíval před milionovým publikem téměř bez zaváhání. Překonávat musel jen silné dojetí.

O rok později, když ETC... vystoupilo jako předkapela Rolling Stones, trému ale pocítoval. Z nervozity tehdy dokonce zapomněl doma kytaru.

Láska je jako večernice plující černou oblohou zavřete dveře na petlice zhasněte v domě všechny svíce a opevněte svoje těla vy, kterým srdce zkameněla...

Po revoluci se stal Vladimír Mišík členem České národní rady jako poslanec Občanského fóra a na hraní zbývalo jen málo času. O to blaženi se však s novými ETC... na pódiu cítil a konec

svého poslaneckého mandátu vnímal vlastně s jistým ulehčením.

V roce 2006 byla Vladimíru Mišíkovi diagnostikována Charcotova osteoartrózie. Když mu lékař sdělil, že nebude moci dva roky chodit, zaplavilo ho zoufalství. Během několika dní si však uvědomil, že pohyb na invalidním vozíku nebo pár opatrných krůčků o berlích zakázáno nemá. „Zkrátka uvědomil jsem si, že ačkoli nesmím chodit, zpívat mohu a smím. Bylo to sice komplikované, ale ne nemožné.“ V té době se seznámil s okruhem lidí ochrnutých po poranění míchy, kteří se sdružovali v centru Paraple. „Zahrál jsem jim, našli jsme společnou řeč a poznal jsem, že život s postižením je sice drama, ale že může být i sranda.“ Dnes stojí Vladimír Mišík znovu na nohou.

a smím. Bylo to komplikované, ale ne nemožné.

Něco víc než jen noty

Během toulek po hudebním světě si člověk mezi muzikanty najde četné přátele. Přestože se Vladimír Mišík s kamarády nevidá už tak často jako kdysi, když se dnes příležitostně potkají, jako by se čas od posledního setkání ani nehnul a nit hovoru se nepřetrhla. „Hudebníci se nedají paušalizovat, každý je jiný. Mají různé názory. Když se ale sejdou společně na jednom pódiu a ta spolupráce funguje, potom je to najednou něco víc než jen noty. V tu chvíli mi přijdou skoro jako polobozi... Až dokud zase neslezou z pódia.“

*Každý večer svá křídla rozkládá
Opilý touhou létat nelétá
Dlub splácí Ikaros syn Daidalův
Žárem sluncí zmámený*

*Létal a sníval
Žárlil když slýchal
Všs všs všs...*

Mezi těmito ‚polobohy‘ jsou i takzvaní muzikanti – solitéři. „Solitéři to mají těžké. Stojí před publikem sami a musí umět na ten svůj nástroj pořádně. Nemluvě o nepostradatelném charizmatu, bez kterého nikoho neoslovíte.“ Toto nezachytitelné ‚cosi‘ má ovšem každý solitér jiné. „Sledujte Vlastimila Třešňáka, jak tlačí hudbu před sebou svým entuziasmem. Celý přitom vzplane. Je to zážitek. Intelektuálnější Vladimír Merta se dostává do varu pomalu, ale pak to vážně stojí za to, protože on exceluje ve všech sférách. Oba tito lidé patří mezi muzikanty, kteří mě významně ovlivnili.“

Život stárnoucího rockera

Být hudebníkem bývá občas velmi únavné. „Když sedám před domem do auta, abych jel do Ostravy, z Ostravy do Bratislavy, z Bratislavy do Prahy a pak hned další den do Karlových Varů, žádná velká nadšení ve mně v ten okamžik nepanuje.“ Vydařená vystoupení

Vladimír Mišík (*1947)

Rockový zpěvák, skladatel a textař se profesionálně zabývá hudbou celý svůj život. Prošel řadou hudebních uskupení, z nichž nejznámější jsou skupiny Blue Effect a ETC..., s níž vystupuje dodnes. Paralelně účinkuje též s komorním sdružením Čundrground. Vydal dvanáct řadových alb, mnoho singlů, kompilací a dalších nahrávek.
www.vladimirmisik.cz

jsou ale nakonec dostatečnou satisfakcí. Přestože před každým z nich Vladimír Mišík dodnes prožívá trému. „Pořád mám před koncertem trochu stres a stažený žaludek a potřebuji se nějak usebrat a zklidnit po aplikaci spreje na astma. Většina muzikantů řeší tyhle stavy alkoholem, já už si ale moc dopřávat nemohu. Po koncertě jdu místo do hospody rovnou na hotelový pokoj a starám se hlavně o to, jestli je u postele lampička, abych si mohl v noci číst, protože nespím v kuse víc jak dvě hodiny.“

*Probouzím se každou noc
Jak sebou bázím
Vykašlávám minulost
I se svým mládím
Vyvolávám přízraky
Ochraptělých frází
Oblékám zas tepláky
S rozjásanou tváří*

Četbou relaxuje i doma. Například poezií, po večerech, když vše ztichne a jen z restaurace přes ulici doléhá zvuk bujaré zábavy. S oblibou také improvizuje v kuchyni. „Samozřejmě jsem si načel nějaké recepty, ale většinou se jich nedržím.“ Domácím povinností se nevyhýbá ani během natáčení desek. „Během tvůrčího procesu je každý muzikant doma tak trochu za mimoně. Ale to neznamená, že nemůže uvařit rodině večeři.“

Všechny tři Vladimírovy děti jdou uměleckou cestou, aniž by k tomu byly jakkoli nuceny. Nejstaršímu Martinovi byl dán absolutní výtvarný talent. „Už v pěti letech kreslil domy a auta z ptáčích perspektivy, což výtvarník Karel Haloun komentoval slovy: ‚To není možný, to nesmí!‘ Kromě toho je Maťo i velmi slušný kytarista.“

Vladimírova dcera Barbora studuje nonverbální a komediální divadlo na pražské HAMU a mladší syn Adam je ve svých dvanácti letech již poměrně vytížený mladý herec. „Jen v červenci a začátkem srpna měl třicet čtyři vystoupení ve Veselých paničkách windsorských na Hradě, takže kdybych chtěl, v podstatě můžu sedět doma se založenými rukama,“ žertuje Vladimír.

Když se Vladimír Mišík zamyslí nad svým životem, za největší štěstí považuje fakt, že se v šedesáti dvou letech stále ještě žije tím, co ho vždy bavilo nejvíce. „Muzika je senzační věc. A nemusí se uchopovat jen na té dokonalé úrovni. Je úžasné, když se lidi sejdou u kytary a nálada se přesune do veselější. Rozhodně je to lepší než se ponuře hádat a bušit pěstí do stolu někde v putyce.“ ■

„Muzika mě pohlcuje...“

